

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA
AKADÉMIA

TIEŇOM POBOZKANÁ

ROSE SI BUDE MUSIEŤ KONEČNE VYBRAŤ...

UPÍRSKA (24) AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria Upírska akadémia

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

UPÍRSKA
AKADÉMIA

TIEŇOM POBOZKANÁ

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2008 by Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-0611-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Pre mojich synovcov
Jordana a Austina.

Jeho prsty sa mi klzali po chrbte nežne, takmer neciteľne, no aj tak dokázali vysielat' vlny vzrušenia do celého môjho tela. Pomaly, pomaličky sa presúvali dolu k drieku, až nakoniec zastali na krivkách mojich bokov. Kúsok pod uchom som pocítila tlak jeho pier, vzápätí nasledoval ďalší bozk trochu nižšie, potom ďalší a ďalší...

Perami sa mi presunul z krku na líce a potom konečne našiel moje pery. Pobožkali sme sa a ešte tuhšie sme sa k sebe pritísli. Krv v žilách mi vrela. Nikdy predtým som sa necítila taká plná života. Milovala som ho, milovala som Christiana tak veľmi...

Christiana?

Ale nie!

Tá logicky uvažujúca časť mňa si okamžite uvedomila, čo sa deje – a, páni, riadne ju to dopálilo. Ten zvyšok bol však stále vtiahnutý dnu a všetko prežíval tak, akoby som ja bola tá, ktorej sa dotýkajú, ktorú bozkávajú. Nedokázala som sa odtiaľ dostať. Až príliš som splynula s Lissou a, prakticky vzaté, bola som to ja, komu sa to dialo.

Nie, rázne som si pripomenula. To nie je skutočné – nie pre teba. Vypadni odtiaľ.

Ibaže ako som mohla počúvnuť logické argumenty, keď každúčké nervové zakončenie v mojom tele spaľovala vášeň?

Ty nie si ona. Toto nie je tvoja hlava. Odpoj sa.

Jeho pery. V tom okamihu na svete nejestvovalo nič okrem jeho pier.

To nie je on. Odpoj sa.

Bozky boli rovnaké, chutili presne tak ako tie jeho...

Nie, to nie je Dimitri. Vypadni!

Dimitriho meno zapôsobilo, akoby mi niekto chrstol studenú vodu do tváre. Odpojila som sa.

Posadila som sa na posteli. Zrazu som mala pocit, že sa dusím. Snažila som sa odkopnúť prikrývku, no len som sa do nej ešte viac zamotala. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude. Snažila som sa zhlboka dýchať, aby som sa upokojila a vrátila sa do vlastnej reality.

Časy sa rozhodne zmenili. Kedysi ma zo spánku budili Lissine nočné mory – teraz jej sexuálny život. A ak poviem, že v tom je istý rozdiel, tak to ešte zľahčujem. Vlastne, už som prišla na to, ako jej romantické zážitky blokovať – teda aspoň v bdelom stave. Tentoraz však so mnou Lissa s Christianom (nechtiac) vypiekli. V spánku boli moje ochranné štíty vypnuté a intenzívne pocity mojej najlepšej kamošky sa ku mne dostali cez psychické puto, ktoré ma s ňou spájalo. To by však nebol až taký problém, ak by tí dvaja boli v posteli ako všetci normálni ľudia – a tým „byť v posteli“ myslím, ak by „spali“.

„Bože,“ zahundrala som a spustila nohy dole z postele. Hlas mi stlmilo zívnutie. To si vážne nevedia dať Lissa s Christianom pokoj ani pár hodín?

Horšie ako to, že ma zobudili, boli pocity, ktoré vo mne zostali. Jasný, nič z tej predohry sa v skutočnosti netýkalo mňa. Christian sa nedotýkal *mojej* pokožky, nebozkával *moje* pery. No napriek tomu to teraz môjmu telu chýbalo. Už je to poriadne dlho, čo som niečo také prežívala ja. Bolestivá žiadostivosť ma spaľovala po celom tele. Bolo to hlúpe, ale odrazu som zúfa-

lo túžila, aby sa ma niekto dotýkal – alebo ma len objímal. No určite nie Christian. Hlavou mi prebleskla spomienka na jeho pery na tých mojich, na ich chuť a to, ako bolo moje ospalé ja presvedčené, že ma bozkáva Dimitri.

Postavila som sa na roztrasené nohy s pocitom nepokoja a... no, smútku. Smútku a prázdna. Potrebovala som tú divnú náladu rozchodiť. Hodila som na seba župan, vhupla do papúč a zamierila do kúpeľne. Studenou vodou som si opláchla tvár a civela do zrkadla. Odraz, čo z neho na mňa hľadel, mal rozčuchané vlasy a oči podliate krvou. Vyzerala som nevyspato, ale nemala som chuť vrátiť sa do postele. Nechcela som riskovať, že zaspím. Ešte nie. Potrebovala som sa prebrať a striasť zo seba, čo som videla.

Vyšla som z kúpeľne a zamierila k schodisku. Potichučky som zišla dolu. Na prízemí vládlo ticho a pokoj. Bolo skoro popoludnie – pre upírov takmer polnoc, keďže oni fungovali v nočnom režime. Skrývajúc sa pri dverách som zrakom preletela po vestibule. Bol prázdny, až na zívajúceho moroja usadeného za recepcným pultom. Unudene si listoval v časopise. Pri vedomí sa držal len silou vôle. Prelistoval na koniec časopisu a znovu zívól. Otočil sa v kancelárskom kresle, odhodil časopis na stôl za sebou a za niečím sa načiahol. Zrejme za niečím iným na čítanie.

Kým bol otočený chrbtom, prefrnkla som popri ňom k dvojitém dverám, ktoré sa otvárali dovonka. Modliac sa, aby neškrípali, som ich opatrne kúsoček poodchýlila – len toľko, aby som cez ne dokázala preklízuť. Keď som bola vonku, zatvorila som ich tak potichu, ako to len šlo. Nečuteľne. Chlapík mohol nanajvýš ucítiť závan čerstvého vzduchu. Vykročila som do denného svetla, pripadajúc si ešte stále tak trochu ako nindža.

Do tváre mi šľahal mrazivý vietor, ale presne to som potrebovala. Bezlisté konáre stromov sa hojdali vo vetre a ako nejaké pazúry sa driapali po múroch internátu. Spomedzi olovnatých oblakov na mňa vykuklo slnko, čo mi len pripomenulo, že by som mala byť v posteli a spať. Žmúriac do svetla som si tuhšie pritiahla župan a prešla popri internáte k telocvični, kde tak nefúkalo. Člapanica na chodníku presakovala cez moje látkové papuče, no ja som si to nevšímala.

Hej, bol to typicky mizerný uzinený deň v Montane, ale o to išlo. Čerstvý vietor ma poriadne prebral a zahnal aj posledné zvyšky tej virtuálnej milostnej scény. Navyše sa mi vďaka nemu darilo zostať vo vlastnej hlave. Sústrediť sa na to, ako mi je zima, bolo lepšie než rozjímať, aké to bolo, keď sa ma Christian dotýkal.

Ako som tam tak stála a hľadela na stromy bez toho, aby som ich vôbec vnímala, s prekvapením som ucítila, že vo mne vzbĺkol hnev voči tým dvom. Musí byť fasa, môcť si robiť, čo sa ti len zachce, pomyslela som si trpkو. Lissa často vzdychala, aká by bola rada, keby dokázala vnímať moje pocity a zážitky tak ako ja tie jej. V skutočnosti ani netušila, že v podstate má šťastie. Nemala ani šajnu o tom, aké to je, keď cudzie myšlienky vytláčajú tvoje vlastné a keď sa cudzie zážitky miešajú s tvojimi. Nevedela, aké to je – sledovať dokonalý milostný život kohosi iného, keď tvoj je na bode mrazu. Nechápala, aké to je – prekypovať láskou takou silnou, až ťa z toho bolí v hrudi – láskou, ktorú možno iba cítiť, ale nie vyjadriť. Ako som zistila, dusiť v sebe lásku v mnohom pripomína potláčanie hnevu. Človeka to zožiera zvnútra, až sa mu chce kričať a niečo rozkopať.

Nie, ničomu z toho Lissa nerozumela. Nemusela. Mohla si pokojne užívať svoj románik, nehladiac na to, čo mi tým spôsobuje.

Vtedy som si uvedomila, že sa mi opäť zrýchlil dych, tentoraz od jedu. Znechutenie, čo vo mne vyvolala Lissina a Christianova vášnivá eskapáda, bolo preč. Nahradili ho hnev a žiarlivosť, ktoré pramenili z toho, čo som ja nemohla mať a k čomu ona prišla tak ľahko. Veľmi som sa snažila hodiť ich za hlavu; nechcela som k svojej najlepšej priateľke pociťovať toto.

„Si námesačná?“ ozval sa hlas za mojím chrbtom.

Vylakane som sa otočila. Dimitri tam stál a spolu pobavene, spolu zvedavo ma pozoroval. Aké typické, že kým ja tu hromžím na svoj neférový milostný život, nájde si ma zdroj mojich problémov osobne. Vôbec som ho nepočula prichádzať. Som ja ale nindža. A, úprimne, zabilo by ma, keby som pred odchodom z izby použila kefu na vlasy? S vedomím, že už je aj tak neskoro, som si narýchlo prstami prehrabla dlhú hrivu. Aj tak to zrejme vyzeralo, akoby mi na hlave skapalo nejaké zviera.

„Testovala som intrákovú ochranu,“ prehodila som. „Je naprd.“

Na perách sa mu objavil náznak úsmevu. Už mi začínala byť fakt zima, takže som si nemohla nevšimnúť, ako hrejivo vyzerá jeho kožený kabát. Nevadilo by mi zavinúť sa doň.

Akoby čítal moje myšlienky. „Musí ti byť zima. Chceš môj kabát?“ ponúkol mi.

Zavrtela som hlavou a povedala som si, že radšej pomlčím aj o tom, že si necítim nohy. „Som v pohode. Čo tu vonku robíš? Aj ty testuješ ochranu?“

„To ja som ochranka. Som na stráži.“ Kým ostatní spali, školskí strážcovia sa striedali v neustálom hliadkovaní po areáli. Strigoji, nemŕtvi upíri, ktorí prenasledovali morojov ako Lissa, síce za denného svetla nevychádzali von, ale študenti porušujúci pravidlá – povedzme ako tí, čo sa potajomky vykrádajú z intráku – predstavovali problém vo dne v noci.

„V tom prípade dobrá práca,“ utrúsila som. „Som rada, že som mohla pomôcť otestovať tvoje neuveriteľné schopnosti. Teraz by som už však mala ísť.“

„Rose...“ Dimitri ma chytil za rameno a napriek vetru, chladu a kašovitému snehu mnou prešľahla vlna horúčavy. Rýchlo ma pustil, akoby to popálilo aj jeho. „Čo tu naozaj robíš?“

Nahodil ten svoj *prestaň ma vodiť za nos* tón, tak som odpovedala čo najpravdivejšie. „Mala som hrozný sen. Potrebovala som ho rozdýchať.“

„A tak si jednoducho vybehla von. Ani ti nenapadlo, že tým porušuješ pravidlá – ani to, že by si si mala dať kabát.“

„Hej,“ pritakala som. „Pekne si to zhrnul.“

„Rose, Rose.“ Tentoraz to bol jeho vyčítavý tón. „Ty sa nikdy nezmeníš. Stále sa do všetkého vrháš bez rozmyslu.“

„Tak to vôbec nie je,“ protestovala som. „Dost som sa zmenila.“

Pobavený výraz v jeho tvári bol zrazu preč a zjavili sa na nej chmáry. Chvíľu si ma skúmavo prezeral. Občas som mala pocit, akoby tými očami dovidel až na dno mojej duše. „Máš pravdu. Zmenila si sa.“

Nezdalo sa, že by tým bol práve nadšený. Zrejme uvažoval o tom, čo sa stalo takmer pred troma týždňami, keď mňa a zopár mojich priateľov uväznili strigoji. Len s veľkým šťastím sa nám podarilo ujsť – ale neunikli sme všetci. Mason, môj blízky kamoš a chalan, ktorý ma zbožňoval, to neprežil. Aj keď som jeho vrahov zabila, časť mňa si to nedokázala odpustiť.

Získala som tým temnejší pohľad na svet. Vlastne, *všetci* tu na Akadémii sv. Vladimíra tým získali temnejší pohľad na svet, no najmä ja. Túto moju premenu už začali registrovať aj ostatní. Dimitriho som však nerada videla takého ustarosteného, tak som sa to pokúsila obrátiť na žart.

„Žiaden strach. Zakrátko mám narodky. Hneď ako dovŕším osemnásť, budem dospelá, nie? Som si istá, že v to ráno sa zobudím a konečne ma osvieti a dostanem rozum.“

Ako som dúfala, jeho zamračený výraz sa rozplynul do jemného úsmevu. „Iste. Kedy to je? O mesiac?“

„O tridsaťjeden dní,“ vyhlásila som škrobene.

„Niežeby si to počítala.“

Mykla som plec om a on sa zasmial.

„Predpokladám, že si si už spísala aj zoznam darčiekov. Na desať strán? Jednotka riadkovanie? Zoradené podľa priority?“ Na tvári mu stále pohrával úsmev. Jeden z tých uvoľnených, nefalšovaných, ktoré boli u neho vzácnosťou.

Práve som sa chystala utrúsiť ďalšiu vtipnú poznámku, ale myslou mi opäť prebleskol obraz Lissy a Christiana. Smútok a pocit prázdnoty sa vrátili. Čokoľvek by som si mohla želať – nové handry, iPod a tak ďalej –, zrazu vyznelo úplne triviálne. Akú cenu mali tieto materiálne veci v porovnaní s tou jedinou, ktorú som chcela úplne najviac? Bože, fakt som sa zmenila.

„Nie,“ priznala som potichučky. „Nemám zoznam.“

Naklonil hlavu, aby sa mi lepšie prizrel; vietor mu fúkol do tváre vlasy, ktoré mu siahali po pleciah. Mal ich hnedé ako ja, len nie až tak veľmi. Moje občas vyzerali skoro čierne. Odhrnul tie neposlušné pramene, len aby mu ich okamžite navialo späť. „Nechce sa mi veriť, že nič nechceš. To budú nudné narodeniny.“

Slobodu, pomyslela som si. To bol jediný darček, po ktorom som túžila. Slobodu robiť vlastné rozhodnutia. Slobodu milovať, koho chcem.

„To je jedno,“ hlesla som miesto toho.

„Čo by si...“ Zmĺkol. Pochopil. Ako vždy. Aj to bol jeden z dôvodov, prečo sme si tak rozumeli napriek sedemročnému

vekovému rozdielu. Zamilovali sme sa do seba na jeseň, keď bol mojím trénerom bojových techník. Keď to medzi nami začalo iskríť, zistili sme, že vek nie je našou jedinou prekážkou. Po škole sme sa obaja mali stať Lissinými strážcami a nemohli sme pripustiť, aby nás naše vzájomné city rozptyľovali, keď ona mala byť našou prioritou.

Samozrejme, to sa ľahšie povie, ako urobí, lebo podľa mňa to, čo k sebe cítime, sa nikdy nezmení. Obaja sme mali slabé chvíľky. Chvíľky, čo viedli ku kradným bozkom či k slovám, ktoré sme nemali vysloviť. Po tom, čo som ušla strigojom, mi Dimitri povedal, že ma miluje, a viac-menej sa mi priznal, že práve preto už nikdy nebude môcť byť s nikým iným. Bolo nám však jasné, že ani tak nemôžeme byť spolu, takže sme obaja skĺzli späť do rutiny, v rámci ktorej sa jeden druhému vyhýbame a predstierame, že náš vzťah je čisto profesionálny.

V snahe nenápadne zmeniť tému, čo mu veľmi nevyšlo, vyhlásil: „Môžeš mi tvrdiť opak, ale viem, že tu mrzneš. Poďme dnu. Odprevaďm ťa zozadu.“

Trochu ma tým zaskočil. Zriedka to bol Dimitri, kto sa vyhýbal nepríjemným témam. Veď pre neho bolo typické, že ma nútil hovoriť o veciach, o ktorých som nechcela hovoriť. Ale rozoberať náš nefungujúci, osudom zatratený vzťah? Tou cestou sa dnes očividne nemal chuť púšťať. Tak je. Veci sa definitívne menili.

„Mám dojem, že to tebe je zima,“ doberala som si ho, keď sme obchádzali tú stranu internátu, kde bývali nováčikovskí strážcovia. „Nemal by si byť podstatne odolnejší a tak, keď si už z tej Sibíri?“

„Myslím, že Sibír nie je celkom taká, ako si ju predstavuješ.“

„Predstavujem si ju ako mrazivú pustatinu.“

„Potom rozhodne nie je taká, ako si ju predstavuješ.“

„Cnie sa ti za ňou?“ obzrela som sa naňho dozadu. Nikdy predtým mi to ani len nenapadlo. Bola som presvedčená, že *každý* by chcel žiť v Amerike. No dobre, prinajmenšom hoci-kde, len nie na Sibíri.

„Neustále,“ priznal s náznakom nostalgie v hlase. „Občas si želám...“

„Belikov!“

Vietor k nám doniesol hlas prichádzajúci spoza našich chrbtov. Dimitri čosi zahundral a postrčil ma ďalej za roh, za ktorý som práve zahýbala. „Nech ťa nevidí.“

Prikrčila som sa za hradbu z cezmnín, čo lemovali budovu. Neboli na nich žiadne bobule, len husté trsy ostrých, špicatých listov, ktoré ma škriabali všade, kde som mala odhalenú pokožku. V porovnaní s mrazivým počasím a možným odhalením mojej „nočnej“ vychádzky mi však v tej chvíli pripadalo zopár škrabancov ako ten najmenší problém.

„Ty predsa nemáš službu,“ začula som o chvíľu Dimitriho.

„Nie, ale musím s tebou hovoriť.“ Spoznala som ten hlas. Patril Alberte, kapitánke strážcov na Akadémii. „Zaberie to len minútku. Potrebujeme si popresúvať služby, kým budeš na pojednávaní.“

„Myslel som si,“ odvetil. V hlase mal čosi zvláštne. Akoby mu bol ten rozhovor nepríjemný. „Všetkých to akurát ešte viac zataží – zlé načasovanie.“

„Áno, čo už. Kráľovná sa riadi vlastným harmonogramom.“ Alberta znela frustrované a ja som sa snažila rozlúsknuť, čo sa deje. „Celeste prevezme tvoje služby a spolu s Emilom ťa zastúpia aj na tréningoch.“

Tréningoch? S Dimitrim som nemala na budúci týždeň naplánované žiadne tréningy, takže o čom to hovorí... O to tu ide, došlo mi. Študentská prax. Pre nás nováčikov zajtrajškom od-

štartuje šesťtýždňová prax. Nebudeme mať žiadne vyučko a budeme môcť chrániť morojov vo dne v noci, zatiaľ čo dospeláci nás budú testovať. Tie „tréninky“ mali zrejme predstavovať Dimitriho účasť na týchto testoch. Ale čo za pojednávanie to spomínala? Myslela tým akože pojednávanie o záverečných skúškach, ktoré sme mali podstúpiť na konci školského roka?

„Vravia síce, že im služby navyše nevadia,“ pokračovala Alberta, „ale chcela som ťa poprosiť, či by si nemohol na revanš vziať niektoré z ich služieb, skôr než odídeš.“

„Určite,“ pritakal. Stále úsečne a strnulo.

„Vďaka. Myslím, že to pomôže.“ Vzdychla si. „Kiežby som vedela, koľko to pojednávanie potrvá. Nerada by som bola preč veľmi dlho. Jeden by si myslel, že Daškov bude jasný prípad, a teraz počúvam, že vraj kráľovná má obavy uväzniť takého významného kráľovského.“

Zmeravela som. Triaška, čo mnou práve prebehla, tentoraz nijako nesúvisela s chladným počasím. *Daškov?*

„Som si istý, že sa rozhodnú správne,“ skonštatoval Dimitri. V tej chvíli mi došlo, prečo boli jeho odpovede také strohé. Toto bolo čosi, čo som nemala počuť.

„To dúfam. Takisto dúfam, že to zaberie iba pár dní, tak ako hovoria. Počuj, vonku je príšerne. Nevadilo by ti, ak by si na sekundu zašiel do mojej kancelárie a pozrel sa na ten rozvrh služieb?“

„Iste,“ súhlasil. „Len musím ešte niečo skontrolovať.“

„Dobre. Uvidíme sa o chvíľu.“

Nastalo ticho, čo muselo znamenať iba jediné: Alberta kráčala preč. Nemýlila som sa. Dimitri zahol za roh a zastal pred cezminou. Vyskočila som z úkrytu. Výraz jeho tváre mi naznačil, že vie, čo príde.

„Rose...”

„Daškov?“ Zahrmela som čo najtichšie, aby ma Alberta nezačula. „Viktor Daškov?“

Vôbec sa nesnažil zapierať. „Áno. Viktor Daškov.“

„A hovorili ste o... Chceš tým povedať...“ Bola som taká zhrozená, taká ohromená, že som nedokázala súvislo uvažovať. Neuveriteľné! „Myslela som, že je za mrežami! A ty vravíš, že ho ešte ani neodsúdili?“

Áno. Bolo to jednoznačne neuveriteľné. Viktor Daškov. Chlapík, ktorý prenasledoval Lissu a mučil jej myseľ aj telo, aby získal kontrolu nad jej schopnosťami. Každý moroj ovláda mágiu jedného zo štyroch živlov: zeme, vzduchu, vody či ohňa. Lissa však ovláda dosiaľ takmer neznámy piaty živél – ducha. Dokáže vyliečiť čokoľvek – dokonca aj oživiť mŕtvych. Aj preto je teraz medzi nami psychické puto – som „tieňom pobozkaná“, ako to niektorí volajú. Po havárii, pri ktorej zahynuli jej rodičia a brat, ma priviedla späť z druhej strany, čím nás zviazala putom, ktoré mi dovoľuje vnímať jej myšlienky a zážitky.

Viktor sa o jej schopnosti liečiť dozvedel oveľa skôr ako ktokoľvek z nás a chcel ju niekam zatvoriť a využiť ju ako svoj osobný prameň večnej mladosti. Dokonca neváhal preto zabiť každého, kto sa mu postavil do cesty, či – ako napríklad v mojom a Dimitriho prípade – použiť aj kreatívnejší spôsob, ako protivníkov odstaviť. Za tých sedemnášť rokov života som si narobila kopec nepriateľov, ale som si celkom istá, že k žiadnemu z nich som necítila takú nenávisť ako k Viktorovi Daškovi – aspoň spomedzi tých živých.

Dimitri mal v tvári výraz, ktorý som dobre poznala. Mával ho vždy, keď bol presvedčený, že niekomu jednu vrazím. „Je za mrežami – ale nie, súd ešte nebol. Právne úkony bývajú občas zdĺhavé.“

„Ale teraz bude. A ty tam ideš,“ precedila som pomedzi zuby v snahe ovládať sa. Z môjho výrazu asi ešte stále kričalo, že určite niekomu jednu vrazím.

„Budúci týždeň. Spolu s niektorými ďalšími strážcami musím dosvedčiť, čo sa vám s Lissou v tú noc stalo.“ Jeho výraz sa zmenil pri spomienke na udalosti spred štyroch mesiacov a ja som aj tento pohľad spoznávala. Tváril sa bojovne a ochránarsky ako vždy, keď boli tí, na ktorých mu záležalo, v nebezpečenstve.

„Možno si povieš, že mi asi preskočilo, že sa vôbec pýtam, ale ideme aj ja a Lissa?“ Odpoveď som uhádla okamžite. A ani trochu sa mi nepáčila.

„Nie.“

„Nie?“

„Nie.“

Založila som si ruky v bok. „Pozri! Nepríde ti logické, že ak sa bude hovoriť o tom, čo sa stalo *nám*, tak by sme tam mali byť aj *my*?“

Dimitri, teraz už v dokonalom mentorskom móde, pokrútil hlavou. „Kráľovná a niektorí zo strážcov si myslia, že najlepšie bude, keď nepôjdete. Svedectvá nás ostatných úplne postačia. Okrem toho, či už je zločinec, alebo nie, rozhodne je to – respektíve bol to – jeden z najvplyvnejších kráľovských na svete. Tí, ktorí o procese vedia, si okolo toho neželajú žiadny rozruch.“

„Takže čo? Myslíš, že ak nás vezmete so sebou, tak to každému vykvákame?“ rozčúlila som sa. „No tak, súdruh. Skutočne si myslíš, že by sme urobili niečo také? Jediné, o čo nám ide, je vidieť Viktora za mrežami. Navždy. Možno ešte na dlhšie. A ak hrozí, že sa dostane na slobodu, musíš nám dovoliť ísť.“

Keď Viktora chytili, zatvorili ho a ja som si myslela, že tým sa to celé skončilo. Domnievala som sa, že v tom väzení zhni-

je. Ani mi nenapadlo, hoci malo, že najskôr ho musia odsúdiť. Vtedy sa jeho zločiny zdali neodškriepiteľné. Lenže hoci je morjská vláda tajná a nezávislá od tej ľudskej, v mnohom fungujú podobne. Vyžadovalo si to proces a všetko ostatné.

„To rozhodnutie nezáleží na mne,“ vyhlásil Dimitri.

„Ale ty máš vplyv. Mohol by si sa za nás prihovoriť, najmä ak...“ Môj hnev sčasti ustúpil a nahradil ho náhly a paralyzujúci strach. Takmer som tie nasledujúce slová nedokázala vysloviť. „Najmä ak naozaj jestvuje reálna šanca, že z toho vyviazne. Je to tak? Naozaj je možné, že by ho kráľovná pustila?“

„Neviem. Niekedy sa nedá predvídať, čo ona či ostatní vysokopostavení kráľovskí urobia.“ Zrazu vyzeral unavene. Siahol si do vrečka a hodil mi zväzok kľúčov. „Pozri, chápem, že si rozrušená, ale teraz o tom nemôžeme hovoriť. Musím ísť za Albertou a ty musíš ísť dnu. Tým hranatým kľúčom si otvoríš bočné dvere. Vieš ktoré.“

Vedela som. „Hej. Vďaka.“

Bola som oduťá a šťvalo ma to – najmä preto, že mi práve ušetril kopec problémov –, no nedokázala som si pomôcť. Viktor Daškov bol zločinec, ba priam zlosyn. Bažil po moci, bol chamtivý a bolo mu jedno, koho cestou zašliape. Ak by sa opäť dostal na slobodu... len ťažko možno odhadnúť, čo všetko by hrozilo Lisse, ako aj hocikomu inému. Zúrila som pri pomyslení, že by som im mohla pomôcť dostať ho za mreže, ale oni mi to nedovolila.

Prešla som len pár krokov, keď za mnou Dimitri zavolať. „Rose?“ Obzrela som sa. „Mrzí ma to,“ povedal. Na chvíľu sa odmlčal a ľútostivý výraz sa zmenil na prísny. „A tie kľúče mi zajtra radšej prines!“

Otočila som sa a kráčala ďalej. Možno to nebolo fér, ale moje detinské ja bolo presvedčené, že ak by Dimitri naozaj chcel, mo-

